

Arrest

nr. 315 062 van 18 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DECROOCK
Gistelse Steenweg 145/glv-C1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 april 2024 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat M. DECROOCK verschijnt voor verzoekster en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de bestreden beslissing diende verzoekster op 17 november 2023 een aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een Unieburger, in functie van haar partner van Nederlandse nationaliteit.

Op 21 februari 2024 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2023 werd ingediend door:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) - Geboorteplaats: Brokopondo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.11.2023 opnieuw gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde (...) ((...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van art. 47/1, 1° van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bekwam op 08.01.2019 een F kaart in functie van deze zelfde referentiepersoon. Echter, reeds op 26.09.2019 werd betrokkene afgeschreven naar Nederland. Zij werd nadien weliswaar weer ingeschreven in België op 17.12.2019, echter op een ander adres dan het adres van de Mevrouw (...). Om overeenkomstig art. 47/4, laatste lid rechtmatig een einde te stellen aan het verblijf van betrokkene, kreeg zij middels een onderzoek dd. 24.03.2022 de kans alle dienstige stavingstukken over te maken. Echter, noch uit het dossier, noch uit de door betrokkene aangebrachte stukken, bleek dat er sedert betrokkenes vertrek naar Nederland in september 2019 nog een minimum aan relatie tussen haar en Mevrouw (...) bestond.

Overeenkomstig artikel 47/4 van de wet van 15.12.1980, werd dan ook op 27.07.2022 een einde gemaakt aan betrokkenes recht op verblijf. Deze beslissing (bijlage 21), werd op 05.09.2022 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28.02.2023 werd betrokkene opnieuw ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Op 28.02.2023 vroeg zij opnieuw gezinshereniging aan met Mevr. (...). Deze aanvraag werd op 09.06.2023 geweigerd. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Nieuw surinaamse paspoort op naam van betrokkene

- Foto van 11.06.2006; foto van een vakantie in Nederland in juni 2011; foto's in Suriname in 2017; foto's in België in de periode 2017-2020; 1 foto van november 2022; foto's in België van 2023 en 2024. Uit deze voorgelegde ongedateerde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon. Bijgevolg kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen

- 5 getuigenverklaringen van derden van 2017, 4 getuigenverklaringen van 2024. Aangezien een loutere verklaring niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden.

- Screenshots van sms berichten tussen twee personen waarvan één "Diaantje" is in de periode 2015 – 2017; van Whatsapp berichten tussen twee personen waarvan één "Diana" is; van Whatsapp berichten tussen twee personen waarvan één "Schatje Diana" is in de periode 2022 – 2024. Uit deze stukken kan niet met zekerheid worden afgeleid dat het effectief gaat om berichten tussen betrokkenen.

Geen van bovenstaande stukken duiden op een intense, langdurige en stabiele relatie tussen betrokkenen. Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een duurzame relatie met elkaar hebben in de zin van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 28.02.2023 opnieuw werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Deze samenwoning is op zich echter geen afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Van gemeenschappelijke kinderen is er geen sprake, hun belang kan dus niet worden geschaad door deze maatregel. Van enige medische problematiek blijkt nergens iets uit het dossier. Wat betreft het familie- en gezinsleven van betrokkene wordt de affectieve en duurzame relatie tegenover Mevr. (...) betwist. Derhalve kan het gezinsleden met Mevrouw (...) evenmin als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen.

Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van in België verblijvende meerderjarige zoon en haar in Nederland verblijvende meerderjarige dochter. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met haar in België en Nederland wonende familie en vrienden te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie en vrienden in Suriname. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Suriname een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden omwille van haar beweerd seksuele geaardheid. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 08.08.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van haar administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd reeds op 10.01.2023 op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer. Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek. Zij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte zij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27.07.2022 en van 09.06.2023 die werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door. Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat zij ontving in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar zijn/haar adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Er werd door verweerder geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden de door verzoekster vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Bij afwezigheid van een administratief dossier blijft de basis voor de wettigheidstoetsing, voor zover deze kan worden doorgevoerd, beperkt tot de gegevens die verzoekster heeft aangebracht en die niet kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht het middel toe als volgt:

"Samenvatting van het middel:

"Uit alle door de verzoekende partij voorgelegde stukken, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij op een afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, mevrouw D. B, zodat verzoekende partij wél degelijk voldoet aan de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen schendt artikel 8 E.V.R.M. Door bovengaande wetsartikelen te miskennen is er in casu op dezelfde wijze sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, met de daarbij een schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids – en vertrouwensbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Eerste onderdeel van het middel – gebrekkige motivering / manifest onzorgvuldige beslissing.

Overeenkomstig artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als andere familieleden van een burger van de unie:

"1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Ook uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- *de administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- *in de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing van 21 februari 2024 – kennisgeving 1 maart 2024), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld; -*
- *de motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot dergelijk beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tenslotte in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 1 ° van de Vreemdelingenwetwet. De verzoekende partij kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige stukken heeft overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve relatie partnerrelatie met de referentiepersoon bewijst.

Aan de aanvraag gezinshereniging werden door de verzoekende partij immers tal van stukken bijgebracht waardoor op een afdoende wijze wordt aangetoond dat de verzoekende partij sedert jaren (!) een affectieve partnerrelatie vormen. Er is in casu wel degelijk sprake van een oprecht gezinsleven waarbij de verzoekende partij daarenboven een gemeente intentie heeft om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Met alle stukken die werden voorgelegd probeert de verzoekende partij aan te tonen dat zij met mevrouw D. B. intens samenwoont én een gezinsleven uitbouwt. Dat de relatie in de periode 2019 een dipje kende én dat dit naast overmacht (de verzoekende partij mocht haar destijds niet op het adres van de huurwoning van mevrouw B. domiciliëren) mede één van de redenen was waarom er even géén samenwoonst was, doet géén afbreuk aan het duurzame karakter van de relatie. In elke verhouding kunnen er nl. spanningen zijn en / of zijn er ups-and-downs. Dit wil evenwel niet zeggen dat de verzoekende partij huidige procedure misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te kunnen verkrijgen.

Bovendien vraagt de verzoekende partij haar terecht af, na kennis te hebben genomen van de argumentatie van de bestreden beslissing van de verwerende partij, of de verwerende partij überhaupt kennis heeft genomen van de door de verzoekende partij toegevoegde stukken. De verzoekende partij kan zich evenwel niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zich blijft focussen op de beslissing van 27 juli 2022 waarbij een einde werd gemaakt aan het verblijf van de verzoekende partij, zonder de verdere evolutie van de verzoekende partij haar relatie met mevrouw B. én de andere voorgelegde stukken, te beoordelen.

Zo leest de verzoekende partij opmerkelijk in de bestreden beslissing: "whatsapp berichten tussen twee personen waarvan één 'schatje Diana' is in de periode 2022 – 2024. Uit deze stukken kan niet met zekerheid worden afgeleid dat het effectief gaat om berichten tussen betrokkenen". Heeft de verwerende partij dan wél deze Whatsapp – berichten gelezen / beoordeeld? Op grond waarvan twijfelt de verwerende partij dat het effectief om berichten tussen betrokkenen gaat? Door dergelijke standaard – argumentatie te gebruiken kunnen nl. alle stukken worden afgewezen én zal de verzoekende partij er nooit in slagen een duurzame stabiele partnerrelatie te bewijzen. Dit is niet redelijk.

Anderzijds wordt niet getwijfeld aan het feit dat de verzoekende partij met de referentiepersoon, mevrouw D. B, samenwoont. De verwerende partij stelt dan wel dat enkel een samenwoonst geen afdoende bewijs is van het bestaan van een duurzame relatie of een gezinsleven, doch deze samenwoonst is wél belangrijk in het licht van alle andere stukken die door de verzoekende partij werden neergelegd. Bovendien is de samenwoonst eveneens een element dat van belang is wat betreft de duur en het stabiel karakter van de relatie.

Hetzelfde kan overigens gezegd worden over de door de verzoekende partij voorgelegde foto's. Zo kan het niet betwist worden dat de door de verzoekende partij toegevoegde foto's een bepaalde periode beslaan, zodat deze foto's in zijn geheel moeten beoordeeld worden, samen met alle andere documenten, maar waarbij ook rekening dient te worden gehouden met o.a. de samenwoonst. Naar analogie:

De gemachtigde lijkt de duur en de stabiele aard van de relatie niet te betwisten, nu hij motiveert dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar sedert eind 2016 kennen en verzoekster reeds sedert eind 2016 ook op het adres verblijft waar ook de referentiepersoon verblijft. De Raad volgt de gemachtigde evenwel waar hij stelt dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Het is evenwel een element dat wel van belang is wat betreft de duur en het stabiel karakter van de relatie. Teneinde de duur en het stabiel karakter van de relatie aan te tonen heeft verzoekster eveneens vele foto's voorgelegd, waarvan 9 gedateerde foto's die een periode beslaan van 16 december 2016 tot 10 augustus 2018. De Raad stelt vast dat de gemachtigde erkent dat deze foto's "een bepaalde periode" beslaan, maar niet overtuigd is dat op grond van die foto's blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden. De Raad merkt op dat die foto's blijkbaar wel een periode van bijna twee jaar beslaan en wijst erop dat, ook al kan op grond van foto's alleen niet steeds de aard van een relatie met zekerheid afgeleid worden, deze foto's in het geheel moeten beoordeeld worden, samen met de voorgelegde geldoverschrijvingen, de gemeenschappelijke factuur in een hotel, het langdurig onder een dak wonen en de vele Whatsapp-gesprekken. De Raad wijst er immers op dat er in het licht van het recht op respect voor het privéleven van een persoon grenzen zijn aan het type van foto's dat kan verwacht worden van een verzoekende partij, die een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie moet aantonen (cf. mutatis mutandis HvJ 2 december 2014, A, B en C, C-148/13, C-149/13 en C150/13, punt 64 m.b.t. de beoordeling van de geloofwaardigheid van de seksuele gerichtheid). (RVV nr. 226.872 van 30 september 2019).

Gelet op bovengaande pertinente vaststellingen lijkt het dan ook duidelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing enkel heeft gebaseerd op het verleden, doch verder géén aandacht heeft geschonken aan de verdere ontwikkeling van de relatie én de stukken die hiertoe werden neergelegd (cfr. vb. whatsapp – gesprekken). Bovendien heeft de verwerende partij de voorgelegde documenten ook als aparte bewijsstukken bestudeerd (waarbij de verzoekende partij zich wél de vraag stelt of de verwerende partij deze stukken effectief heeft bekeken) terwijl de aanvraag van de verzoekende partij, samen met de bewijsstukken, in haar geheel moet worden gezien. Het is bijgevolg een 100 % vastgaand gegeven dat de verwerende partij op kennelijk onzorgvuldige wijze is te werk gegaan, middels schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Alleen hierdoor dringt zich de verbreking van de bestreden beslissing onmiddellijk op.

Tweede onderdeel van het middel – toepassing van artikel 8 E.V.R.M.

Artikel 8 van het E.V.R.M bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Tussen de verzoekende partij én haar partner, referentiepersoon in deze, is er ontegensprekelijk sprake van een beschermingswaardig gezinsleven dat onder toepassing van artikel 8 E.V.R.M. valt. Bijgevolg rust op de Belgische Staat een positieve verplichting

op verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen, zodat haar recht op familie – en gezinsleven wordt gerespecteerd¹. In het arrest van 29 mei 2020 verduidelijkt de Raad wat deze positieve verplichting inhoudt:

“In de tweede plaats moet “onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de fair balance-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).” (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).” (RvV 29 mei 2020, nr. 236.222, p. 6).

Om vast te stellen dat een bepaalde maatregel evenwel disproportioneel kan zijn aan het beoogde doel, volstaat het om de verschillende belangen in het geding af te wegen. Dit geldt des te meer nu de nodige garanties op het respect van art. 8 E.V.R.M dienen te worden geboden en dit niet louter uit goede wil is of uit een praktijk van goede orde. (E.H.R.M, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

Rekening houdende met de feitelijke situatie kan er van de verzoekende partij, zonder een onverantwoorde inmenging van artikel 8 E.V.R.M. te maken, niet verwacht worden dat zij het grondgebied zou moeten verlaten. Bijgevolg heeft de verzoekende partij recht op een legaal verblijf in ons land.

“However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued...”

(see Dalia v. France, 19 February 1998, § 52, Reports 1998-I; Mehemi v. France, 26 September 1997, § 34, Reports 1997-VI; Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX; and Slivenko cited above, § 113)

Vrije vertaling:

“Hoe dan ook dienen beslissingen in dit veld in de mate ze een inmenging betekenen op een recht voorzien in art. 8, § 1 EVRM. conform de wet te zijn en noodzakelijk in een democratische samenleving wat wil zeggen dat er een sociale nood bestaat en dat de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel.”

1 EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, §38; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse/Nederland*, §105.

(E.H.R.M., M.P.E.V. e.a. t. Zwitserland, 8 juli 2014, nr. 3910/13)

“On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance...”

(see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96)

Vrije vertaling:

“Aangaande dit specifiek punt stelt het Hof dat het een belangrijk principe in internationaal recht is om het idee te ondersteunen dat alle beslissingen die effect kunnen hebben op kinderen van doorslaggevend belang zijn”

(zie *Neulinger en Shuruk t. Zwitserland*, zie boven §135, en *X t. Litouwen*, zie boven §96).”

(E.H.R.M 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, nr. 12738/10)

Uit de voorgaande argumenten volgt dat een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van verzoekende partij disproportioneel zware gevolgen heeft voor het familieleven onder artikel 8 E.V.R.M. Er rust dus op de Belgische Staat een positieve verplichting om de verzoekende partij een verblijfsrecht toe te kennen zodat zij in België haar familie- en gezinsleven verder kan uitoefenen. De bestreden beslissing houdt aldus een schending van artikel 8 E.V.R.M. in.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert onder meer aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gemotiveerd dat er niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet en dat de voorgelegde stukken niet zouden duiden op een intense, langdurige en stabiele relatie tussen verzoekster en de referentiepersoon. Verzoekster stelt wel de nodige stukken te hebben overgemaakt die haar duurzame affectieve relatie met de referentiepersoon aantonen. Ze stelt verder dat uit de motieven van de beslissing niet kan afgeleid worden of de gemachtigde werkelijk kennis heeft genomen van de door haar gevoegde stukken. Ze gaat zo concreet in op de door de gemachtigde aangehaalde motieven over de Whatsappberichten uit de recente periode 2022-2024, waarvan de gemachtigde stelt dat niet kan afgeleid worden dat het effectief gaat om berichten tussen verzoekster en de referentiepersoon. Verder stelt zij opnieuw dat volgens haar blijkt dat de gemachtigde de beslissing enkel heeft gebaseerd op het verleden, maar geen werkelijke aandacht heeft geschonken aan de verdere ontwikkeling van de relatie en de stukken die werden voorgelegd.

In de nota met opmerkingen valt het volgende te lezen: *“Verweerder merkt op dat het geenszins kennelijk onredelijk is voor de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat verzoekende partij a.d.h.v. de voorgelegde stukken niet bewijst dat er sprake zou zijn van een duurzame partnerrelatie met de referentiepersoon”* en *“door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt op basis van de voorliggende documenten gemotiveerd dat niet-afdoende is aangetoond dat de verzoekende partij en de referentiepersoon een affectieve duurzame relatie onderhouden”*. Verweerder laat nog gelden dat *“uit de stukken blijkt dat verzoekster zich op actieve manier heeft trachten te documenteren, doch, rekening houdend met het hoger uiteengezette feitenrelaas [...] dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met de nodige zorgvuldigheid onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoekster”*.

Verzoekster betwist dit en stelt dat het bijgevolg *“een 100% vaststaand gegeven [is] dat de verwerende partij op kennelijk onzorgvuldige wijze is te werk gegaan [...]”*. Deze kritiek zou aldus moeten beoordeeld worden in het licht van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht of, aangezien verzoekster de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad wijst erop dat wanneer een verzoekende partij betwist dat een beslissing op juiste feitelijke motieven berust, het aan de overheid toekomt om via het administratief dossier het bestaan van de in haar beslissing vermelde motieven en de deugdelijkheid ervan aan te tonen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282). Waar verweerder in de nota stelt dat de gemachtigde bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, wijst de Raad erop dat een appreciatiebevoegdheid steeds moet worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden.

Verweerder heeft echter verzuimd om in de voorliggende zaak een administratief dossier neer te leggen. Bijgevolg kan de Raad niet nagaan of de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en of hij hiervan een zorgvuldige beoordeling heeft gemaakt. Er bestaat tussen de partijen een betwisting over de mate waarin de neergelegde documenten duiden op een duurzame partnerrelatie en in hoeverre en op welke manier de gemachtigde bij zijn onderzoek rekening heeft gehouden met deze documenten. Aangezien het administratief dossier ontbreekt, kan de Raad ook niet nagaan of de gemachtigde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met alle door verzoekster neergelegde stukken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststelling.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES